

i forskellige Retninger. Naar vi sidder i Arbejdsgiverforeningen og forhandler med Arbejdernes Repræsentanter, mærker vi bedst, hvorledes der mange Gange stilles Krav om Forhøjelser, som det paagældende Fag umuligt kan indgaa paa, men der bliver sagt: Ja, i modsat Fald kan det ikke betale sig for os at arbejde, thi vi tjener mere ved at være arbejdsløse. Det ærede Medlem, der jo som Borgmester har en Del med Anliggender at gøre, hvor der bruges en Mængde Arbejdere, er maaske vidende om, at det ikke er saa lang Tid siden, at en af hans egne Ingeniører skulde bruge 70 Jord- og Betonarbejdere. Han henvendte sig til Formændene, og Arbejderne skulde møde den næste Onsdag. Men de kom Dagen efter og sagde, at det ikke kunde betale sig for dem at komme før 1. Februar, for ellers fik de ikke Arbejdsløshedsunderstøttelse for de Dage, og de fik heller ikke deres Huslejegodtgørelse o. s. v. Det kan være rigtigt, set fra de Mænds Side, at saadan er Forholdet, men saa er der noget skævt i den Lovgivning, som maa rettes; for de burde jo have den Støtte, de nu har beregnet, og dog ikke være forhindrede i at tage Arbejde. Jeg kunde nævne en hel Række af Eksempler, men det skal jeg undlade. Det er saa dagligdags, at vi har dem, og hvis den højtærede Minister sad oppe hos os i Arbejdsgiverforeningen og hørte dem, saa tror jeg ikke, at han vilde være saa ængstelig for at tage den Paragraf, som foreslaas indsat her, og i hvilken der efter min Mening vises nogen Imødekommenhed, idet der jo alligevel er givet Ministeren ret frie Hænder. I § 4 f. Eks., hvor der staar: dog kan Ministeren efter Indstilling fra Arbejdsløshedsinspektøren paalægge Kassen at ned-sætte; der vilde jeg foreslaa at sætte, at Ministeren, naar han følte sig betænkelig, skal gøre det, thi Ministeren behøver jo ikke at bryde sig om en Indstilling, hverken fra den ene eller den anden Side, han kan gøre, som han vil. Jeg synes, at der er vist Ministeren en Tillid, som han skulde være glad ved at kunne benytte i de paagældende Tilfælde. Vi skal ogsaa vel huske paa, at der her hovedsagelig er Tale om Lønarbejdere, men for den store Del af Befolkningen, der udgøres af den erhvervsdrivende Middelstand, Handelsstanden, der mere og mere indskrænkes i hele sit Erhverv, fordi de saa at sige ikke har noget at handle med, og fordi der er Maksimalpris paa det, de har at handle med, saa at de intet tjener derpaa, for dem kan det ikke nytte noget, at de henvender

sig om Arbejdsløshedshjælp. Haandværkerne, som mangler Raavarer, gaar det paa samme Maade, og det gælder baade de store og de smaa. De strider af bedste Evne for at holde det gaaende med formindsket Arbejdskraft. Det er Arbejderne ogsaa kede af og ængstelige for, fordi de ved ikke at arbejde kan faa mere i Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg vil nu indrømme Ministeren eet, og det er, at det skal være et meget klogt Hoved, enten det er en Jurists eller en Lægmands Hoved, der kunde finde paa at lave disse Paragraffer her saaledes, at de kunde forhindre Misbrug paa forskellig Maade. Det er vist forfærdelig vanskeligt for Administrationen i det hele taget at faa disse Forhold til at falde i Lave paa rette Maade, men eet er givet, og det er, at Lovgivningen maa ikke træde til med sin Hjælp i saa udstrakt en Grad, at det, som jeg sagde før, betaler sig bedst at være arbejdsløs. Der blev forleden Dag sagt om Bord paa Dampskibet mellem Aarhus og København, at der var Passagerer med fra Aalborg, som maatte rejse den Vej, fordi de Arbejdere, der skulde have arbejdet den Dag ved Aalborg-Damperen, nægtede det og standsede Dampskibsfarten mellem Aalborg og København. Det kunde nemlig bedre betale sig for dem at spadsere end at arbejde ved Dampskibet. Det er et af de sidste Tilfælde, jeg har hørt nævne. Den store Befolkning, som skal bære Skatterne og Afgifterne, vil gerne hjælpe, hjælpe baade efter og over Evne, for at ingen skal lide Nød, men det maa ikke være saadan, at der er et Misforhold mellem den Klasse af Arbejdere, der vil arbejde, og dem, der siger: Vi vil hellere lade være, for det tjener vi mere ved. Det er den Opgave, der gerne skulde løses. Om den er løst ved at sætte $\frac{2}{3}$ eller $\frac{3}{4}$, er en Skønssag. Jeg tror, at Ministeren ser noget for mørkt paa det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Udvalgs Fler-tal. Jeg kan ikke se andet end, at det tager i nogen Maade Sigte paa det Forhold, som jeg her har omtalt. I det hele taget maa man haabe, at Administrationen vil være i Stand til at finde de rette Grænser, saaledes at de, der vil arbejde, dog har noget, fordi de arbejder, og de andre faar saa meget, at det, hvis de kan faa Arbejde, ikke kan betale sig for dem at være arbejdsløse.

Indenrigsministeren (Rode): De af det ærede Medlem, som sidst talte, i Begyndelsen af hans Tale fremførte Eks-